

[Indenrigs- og boligministeren.]

til tilbagebetaling, og dermed synes jeg, jeg har vist al den hensyntagen, som jeg mener samfundet har pligt til at vise overfor en større kommune.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Smørum: Jeg tillader mig at foreslå, at lovforslaget henvises til behandling i et udvalg på 15 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov nr. 101 af 29. marts 1924 om kommunale valg, således som denne senere er ændret, jfr. lovbekendtgørelse nr. 72 af 24. februar 1950 (af Holger Eriksen m. fl.).

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 3107; fremsættelsen findes i tidenden sp. 74).

Formanden: Sammen med denne sag foretages de under punkterne 3 og 4 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov om kommunale valg (af Aksel Larsen m. fl.)

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 3109; fremsættelsen findes i tidenden sp. 78).

og

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov nr. 280 af 30. juni 1922 om menighedsråd, jfr. lovbekendtgørelse nr. 245 af 7. maj 1949 (af Aksel Larsen m. fl.).

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 3111; fremsættelsen findes i tidenden sp. 78).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller): Man må sandelig lade de ærede medlemmer fra de to partier, som har fremsat de her foreliggende lovforslag til ændringer af den kommunale valglov og loven om valg til menighedsråd, at de er kommet i god tid med disse forslag. På et tidspunkt, da der endnu er omtrent 2½ år til vi næste gang skal have kommunale valg,

altså på et tidspunkt, da halvdelen af den løbende valgperiode endnu ikke er forløbet, skal rigsdagen på de ærede medlemmers foranledning diskutere spørgsmålet om valgretsbetingelser ved kommunale valg.

Allerede denne tidlige nedkomst med de tanker, disse forslag rummer, viser, at man med rette kan karakterisere de fremsatte forslag som et paradenummer. De ærede ordførere for de to grupper af forslagsstillere har også i deres forelæggelsestaler klart tilkendegivet, at formålet med fremsættelsen af forslagene ikke har noget som helst direkte med den kommunale valglov at gøre, men tager sigte på noget helt andet.

Det hedder f. eks. i det ærede medlem hr. Holger Eriksens tale — jeg beder om lov til at citere nogle ord af den —, at når forslaget fremsættes nu, hænger det sammen med „det stadium, hvorpå forhandlingerne om forfatningsændringen befinder sig“. Og videre siger den ærede ordfører for de socialdemokratiske forslagsstillere:

„Medens vi“ — altså socialdemokratiet — „tidligere frygtede, at en gennemførelse af 21 år som kommunal valgretsbetingelse kunne forhale forfatningsarbejdet, må vi i dag opfatte gennemførelsen som et incitament, der vil fremskynde forhandlingerne. Thi bliver de 21 år nu knæsat som valgretsalder til kommunalrådene, vil det under de foreliggende forhold være meget svært at hindre, at de også kommer til at gælde for rigsdagen.“

Vil det under de foreliggende forhold være meget svært at hindre, at de også kommer til at gælde for rigsdagen! Heraf ser man, hvilken hensyntagen det ærede medlem og hans parti viser det samarbejde, uden hvilket en forfatningsændring overhovedet ikke kan gennemføres her i landet.

Jeg må erkende, at jeg forstår egentlig slet ikke det socialdemokratiske partis aktion her. Det plejer dog at være et parti, som i høj grad er realitetsindstillet og i høj grad har sans for forhandlingens kunst, og som meget sjældent inddrager sig på at vælte spillets brikker. Der må jo i den givne situation være sket det, at en eller anden mørk sky af vrede har lejret sig om den socialdemokratiske formands pande. Vi skulle gerne ved denne debat se at få en væsentlig del af denne sky bortvejret. Det forekommer mig, at de ærede medlemmer med deres forslag i stedet for at fremme det, de vil opnå, således som argumentationen for det er, er ved at løbe en risiko for, at forhandlingerne om en grundlovsændring til syvende og sidst går i hårdknude, således at vi ikke engang